

Kvindesagens Venner — snart vil Sejren være vunden.
J. M.

Kvinderne bør tænke selv i alle Samfunds-
spørgsmaal.

Samfundets Stedbørn.

Det er en vid Ramme — lige fra de Fattigste og Sultne, de nedtrykte og forhaanede iblandt os — og dog tages der ud af disse mange Tilsidesatte en særlig forurettet lille Hob, som i Grunden sjælden nogen faar Øje paa, fordi de saa lyssky og stiltærdigt søger at forsvinde i Mængden og for de spørgende Blikke.

De fraskilte og de forladte Hustruer.

Og lad os tage lidt Sigte paa denne betrængte Flok af gode, værdige og mangen Gang kun forurettede Kvinder, givne som umyndige Børn ind i Ægteskab under Love fra Barbarismens Tid, thi disses Kreds bliver — maa blive for hver Dag større, saa vist som kvindelig Selvfølelse, Selvagtelse skrider frem.

Samfundet, vor Moder, har ikke haft én Tanke for disse hendes ægtefødte Døtre med Vielse og al Lovformelighed i bedste Orden, og ret stedmoderligt behandler hun dem; ikke en Understøttelse, ikke noget Slags Legat eller anden Hjælp, ikke én Haandsrækning er at nævne med Tanken paa at redde den i Forurettelsens Malstrøm Synkende, for ikke at sige Drukneende.

Det hjælper ikke, at Myndighederne med Deltagelse benævner hende „den forurettede Part“, hun er fraskilt Hustru eller hun er forladt Hustru og som saadan vitterlig, hverken Enke eller gammel Jomfru, og kun paa disse to Alternativer for Kvinder, har Lovgiverne tænkt (selv Mandtalslisterne har ikke en Rubrik, ikke en Plads for disse i videst Forstand hjemløse — værd at lægge Mærke til, thi hvad Statistik laves ikke herpaa). Endog Kvinderne selv synes at mangle Forstaaelse af denne Klasse Medsøstres umulige Stilling; deres Selvhjælp er kun for „enligstillede“ Kvinder, men det Begreb trænger vist nok til en Difinition! —

Jeg véd en fraskilt Hustru, hvem der blev spurgt, om hun var gift, „nej“, om hun var ugift, „nej“ — hun havde været gift, om hun da var Enke, „nej“ — ja, saa kunde hun ikke henregnes under Begrebet „enligstillet“ Kvinde, og var herved afskaaren fra at kunne faa Støtte.

Jeg véd ogsaa Gensvaret, som lød: „Jeg har maattet svare „nej“ paa alle Spørgsmaal, men jeg véd, at jeg lige fuldt er til, mine Papirer beviser, at jeg er værdig, som at jeg trænger, for da min fraskilte Mand er gaaet fallit paa alt, hvad vi havde, og saaledes ikke svarer mig, hvad han skulde, er jeg sikkert den mest enligstillede af alle enligstillede Kvinder, thi for mig mærker jeg, er alle Sunde spærrede.

Fru Inger.

Ny Strygeskole.

Der findes neppe større Humbug i København end den, der drives med Uddannelse af Elever i Strykning. Man læser stadigt: Elever antages i fransk Strykning

og efter endt Læretid faas stadigt Arbejde. Eleverne betaler deres Penge, stryger en Maaned eller to, og der averteres da igen om ny Elever. „Stadigt Arbejde“ for de Udlærte findes ikke, hvor der læres, og de „Udlærte“ faar neppe Plads paa andre Vaskerier, da de selvfølgelig ikke har lært noget paa en Maaned. Det er en slem Industri til at vildlede de unge Strygersker.

Det er derfor glædeligt, at Dampvaskeriet „Viktoria“ vil anlægge en virkelig Strygeskole, hvor der kan faas grundig Uddannelse, og hvor der efter endt Læretid vil afholdes en offentlig Afgangsprøve, hvortil kompetente Dommere vil komme til Stede, og Eleverne vil da forlade Skolen med et Dygtighedsbevis for en forsvarlig Læretid.

Her bliver da en Kontrol, som for Alvor vil garantere de Udlærte „stadigt Arbejde“.

Dampvaskeriet, som ligger paa Holger Danskes Vej Nr. 3 og er indrettet efter alle Nutidens moderne Fordringer, har til Elevskolen indrettet særlige Lokaler, som ligger isolerede fra det øvrige Vaskerilokale. Der findes Plads til 12 Elever i de udmærkede ventilerede Lokaler.

Man tænker sig 6 Maaneders Kursus. I de første 3 Maaneder læres der at stryge alle lettere Ting, derimod vil de sidste 3 Maaneder blive anvendt til et af de specielle Fag, som Eleven ønsker at drive. Ingen vil modtage sit Eksamensbevis uden at have gennemgaaet den fulde Læretid.

Nærmere Oplysninger faas paa selve Vaskeriet Viktoria, hvorfra ogsaa Forespørgsler fra Provinserne besvares.

Kvinderne maa selv danne sig en Mening
om alle Samfundsanliggender.

En Henstilling til unge Piger.

Unge Piger, der søger Plads, véd, hvor mange Billetter de maa lægge ind efter Avertissementer uden nogen Sinde at faa Svar; men de fleste véd maaské ikke, at Skylden derfor ofte er deres egen. De affatter nemlig ofte deres Billetter saa dumt, saa utiladelig sjusket og lidet tiltalende, at de fleste aldrig bliver læst.

Saaledes fortalte en Forretningsmand, at han havde averteret i et Blad om en Kassererske og fik flere hundrede Billetter, af hvilke han næppe læste en halv Snæs. De fleste var nemlig i den Grad smudsige og uordenlige, at de uden Skaansel vandrede i Kakkellovnen. De var skrevne paa afrevne Stumper Papir med Blækklatte og ufuldstændige Adresser.

En anden fortalte, at han havde averteret om en Husbestyrerinde; ogsaa han fik talrige Billetter, ganske forfærdelige. Mange uden Navn, kun med f. Eks. — gade 7,4 o.s.v. I andre havde de søgende glemt at skrive Adressen. Hvad mener man om følgende Slutning paa en af disse Billetter:

„Vist den kan intresere Dem at høre lidt om min Person, da er jeg middelhøj mørk, jeg troer nok jeg tør sige af et net Udseende, og er livlig og venlig af Carater.“

Et Utal af Dumheder og Henvendelser uden Spor af forretningsmæssig Stil sender de unge Piger i deres Billetter ind til Avertissementskontorerne.

De burde dog betænke, at de skylder

sig selv i det mindste at skrive paa et sirligt Stykke Papir og i en nogenlunde passende Form. Vi kan ikke frigøre os for den Tanke, at det kun er Tankeløshed af de unge Piger, thi det er dog umuligt, at vort Skolevæsen kan staa saa lavt her i Danmark, at voksne unge Piger ikke kan skrive en ordenlig Billet, naar de søger Tjeneste.

De unge Piger, som virkelig følger deres Mangler, vil vi henvise til Studentersamfundets Aftenundervisning, der Vinter efter Vinter giver gratis Undervisning baade i Skrivning og i Retskrivning.

J. M.

Fra vor Brevkasse.

Ringe, d. 13. Marts 1894.

Kære Fru Meyer!

— — — Skam faa den Kvinde, som ikke er naaet til den højeste Beundring af de ca. 100,000 Agrarer, hvoraf Størsteparten selv regner sig hørende til det danske Demokrati, som efter at have smagt Gods-ejerministeriets politiske Frugter, i deres for os Kvinder ubegribelige Visdom, nu ogsaa har valgt Godsejerne til at styre og varetage deres økonomiske Interesser. Naar man blot lærer at skønne Betydningen af, at det meget omtalte lille „e“ blev forkastet og man dernæst ser, hvorledes d'Hrr. Godsejere forstaaar at benytte som Hjælpere Agrarernes Tillidsmænd til at starte en saa fuldkommen demokratisk Forretning som „Frejr“, da kan man vanskeligt nægte, at Godsejerne netop er de rette Mænd til at staa for Styret. Der er sikkert ogsaa den bedste Udsigt til, at naar der nu ved de forestaaende Landstingsvalg hverken spørges om Højre eller Venstre, men Feltraabet blot skal lyde paa Agrarrepræsentanter, at Foreningens Styrelse vil forstaa at finde og faa valgt de rette Mænd til Landstinget.

Selv om De, bedste Fru Redaktør, søger gennem Deres Blad at mane os Kvinder frem, tror jeg dog, at de fleste af os maa blive klar over, at vi aldrig vil naa til at staa Maal med d'Hrr. Agrarer i Klogskab og Selvstændighed.

Med venlig Hilsen

Maren Møller.

Derfor maa Kvindebladet „Hvad vi vil“
findes i enhver oplyst Kvindes Hus.

Dina Schwartz.

Paa Købmagergade 27, 1. Sal, vil de Damer, der sætter Pris paa en solid og smuk Foraarskjole, finde deres Ønskers Maal. Frøken Dina Schwartz har til sin Systue knyttet en udmærket dygtig Dame-skrædderske, der forstaaar at sy Kjolerne bekvemme og lette, samtidig med, at hun finder de klædeligste Façon, og da Frk. Schwartz selv et Par Gange aarlig gør sine Indkøb i Berlin og Paris, findes her altid de smukkeste og billigste Ting efter danske Damers Ønske. Det er Frøkenens Princip kun at føre gode Varer, og dog kan man i disse Dage købe den nydeligste Foraarskjole for 20 Kr. og dagligdags Morgenkjoler fra 10 Kr.